

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 19Csp/14/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218200288
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2020:2218200288.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda sudcom JUDr. Petrom Dumanom v sporovej veci žalobcu: X. D., L.. XX.XX.XXXX, C. XXX, Š., zast.: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom v Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35792752, Pribinova 25, Bratislava, zast.: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o 949,10 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 949,10 € s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 28.01.2018 do zaplataenia.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou došlou dňa 22.01.2018 domáhal voči žalovanému zaplataenia sumy 949,10 € spolu 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 26.05.2017 do zaplataenia a náhrady trov konania. Svoj nárok odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 30.04.2015 zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi za poplatok 105 € poskytnutý úver 1.050 €, ktorý mal splatiť spolu so 17,77 %-ným ročným úrokom v 36 mesačných splátkach po 37,16 €. Táto zmluva však nespĺňa náležitosti stanovené zákonom, a preto je neplatná, resp. úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na to, že žalobca plnil titulom tejto zmluvy žalovanému 1.894,10 €, teda o 949,10 € viac, než je suma, ktorú mu žalovaný poskytol, vzniklo na strane žalovaného v danom rozsahu bezdôvodné obohatenie. Žalovaný mu však ani napriek jeho výzve dlh neuhradil.

2. Žalovanému bola žaloba spolu s výzvou na vyjadrenie doručená 26.01.2018, na čo tento reagoval tak, že považoval zmluvu o revolvingovom úvere za plne v súlade so zákonom a žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Rozsudkom z 11.05.2018, č. k. 19Csp/14/2018-87, tunajší súd rozhodol tak žalovanému uložil povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi 949,10 € s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 28.01.2018 do zaplataenia (výrok I), žaloba v časti o zaplataenie 5 %-ného ročného úroku z omeškania zo sumy 949,10 € od 26.05.2017 do 27.01.2018 zamietol (výrok II) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu všetkých trov konania (výrok III). Na odvolanie žalovaného voči výrokom I a III Krajský súd v Trnave uznesením z 30.07.2020, č. k. 10Co/119/2019-160, rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Súd na prejednanie veci nariadil na pojednávanie, na ktorom v neprítomnosti riadne a včas predvolaných zástupcov strán, ktorí svoju neprítomnosť a neprítomnosť ospravedlnili a o odročenie nežiadali, vykonal dokazovanie, vec právne posúdil a rozhodol.

A. Skutkový stav

5. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi založenými v spise, a to zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX (žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu; č. I. 7 a 8), zmluvné dojednania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (č. I. 9 až 12), prehľad prijatých platieb k 02.01.2018 (č. I. 13 a 14), predsporová výzva zo 16.12.2017 (č. I. 15), súhrnné informácie o údajoch novoposkytnutých spotrebiteľských úverov (č. I. 53), vzorová dohoda o poskytovaní služieb (č. I. 78) a na základe nich v spojení so skutočnosťami známymi súdu v zmysle § 186 CSP a skutkovými tvrdeniami, ktoré sa považujú za nesporné (§ 151 CSP), ustálil tento skutkový stav.

6. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou zaoberajúcou sa poskytovaním spotrebiteľských úverov (všeobecne známa skutočnosť). Žalobca je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci svojej podnikateľskej alebo obchodnej činnosti (zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, č. I. 7 a 8).

7. Žalobca ako dlžník a žalovaný ako veriteľ podpísali v dňoch 23. a 30.04.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. XXXXXXXXXXXX (č. I. 7 a 8; ďalej len „zmluva o revolvingovom úvere“), v ktorej sa dohodli na nasledujúcich parametroch úveru:

„Poskytnutá čiastka úveru (úverový limit): 1.050 EUR. Splatnosť úveru (počet splátok): 36. Mesačná splátka (vrátane úrokov): 37,16 EUR. Celková čiastka, ktorú musí [žalovaný] zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru): 1.442,76 EUR... Ročná úroková sadzba úveru (v %): 17,77. Priemerná RPMN za úver (v %): 34,42. Poskytnutá čiastka revolvingu: 1.050 ... Poplatok za poskytnutie úveru: 150 EUR...“ Účelom čerpania úveru bol „nákup elektroniky“.

8. V bode 5 zmluvy o revolvingovom úvere s názvom „Údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere...“ sa v časti „Predpokladaná RPMN“ nachádzal text „27,04 %“, ktorému v bode 6 s názvom „Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere...“ zodpovedal údaj RPMN vo výške „26,88 %“.

9. V bode 7 zmluvy o revolvingovom úvere sa o. i. uvádza, že „[žalovaný]... a [žalobca] v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere..., ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto Žiadosti/Zmluvy.“ Žalobca ďalej v tomto bode potvrdil, že sa so zmluvnými dojednaniami zoznámil, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať.

10. Bod 14 zmluvy o revolvingovom úvere stanovuje, že podpisom zmluvy všetkými stranami uzatvoril žalobca so žalovaným zmluvu o revolvingovom úvere.

11. Bod 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy revolvingovom úvere - februára 2015 (ďalej len „ZDZ“) stanovuje: „... termín splatnosti splátky... bude... stanovený na konkrétny deň medzi v poradí prvým až pätnástym dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca takto: V nadväznosti na Deň poskytnutia úveru... bude dátum splatnosti prvej splátky určený na deň medzi v poradí prvým až 15 dňom (vrátane) kalendárneho mesiaca nasledujúceho po Dni poskytnutia úveru tak že medzi Dňom poskytnutia úveru a dňom splatnosti prvej splátky bude doba nie kratšia ako 32 za sebou idúcich kalendárnych dní a súčasne nie dlhšia ako 48 za sebou idúcich kalendárnych dní (vrátane). Splatnosť nasledujúcej splátky v príslušnom mesiaci bezprostredne nasledujúcom po splatnosti predchádzajúcej splátky bude v deň s číselným poradím rovnakým ako číselné poradie dňa splatnosti predchádzajúcej splátky v príslušnom predchádzajúcom mesiaci.“

12. Bod 2.2 ZDZ o. i. stanovuje:

„[Žalobca] je povinný odoslať [žalovanému] oznámenie... o schválení úveru... Oznámenie... podľa predchádzajúcej vety bude... obsahovať nasledovné údaje: ... splatnosť prvej splátky úveru...“.

13. Bod 2.3 ZDZ definuje Deň poskytnutia úveru ako deň nadobudnutia účinnosti zmluvy, v ktorý žalobca poskytne žalovanému úver na účet žalovaného uvedený v zmluve o revolvingovom úvere.

14. Bod 4.5 ZDZ vymedzuje deň konečnej splatnosti úveru ako „deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára“.

15. Bod 9.1 ZDZ o. i. stanovuje, že zmluva o revolvingovom úvere je „uzavretá na dobu neurčitú“.

16. Bod 13.1 ZDZ o. i. stanovuje, že „v prípade... omeškania [žalovaného]... s úhradou mesačnej splátky úveru... o viac ako tri mesiace po termíne splatnosti... a) všetky záväzky [žalovaného] ... , ktoré sa podľa [zmluvy o revolvingovom úvere] mali stať splatnými v budúcnosti, sa stávajú okamžite splatnými, pokiaľ sa zmluvné strany nedohodnú inak...“

17. Vyššie uvedený obsah zmluvy o revolvingovom úvere a zmluvných dojednaní nebol medzi stranami sporný.

18. Žalovaný poskytol žalobcovi na jeho účet sumu 945 € a žalovaný žalobcovi do podania žaloby zaplatil 1.894,10 € (nesporné skutočnosti).

19. Listom zo 16.12.2016 oznámil žalobca žalovanému, že má záujem na dohode o urovnaní, v opačnom prípade sa obráti na súd, kde si bude uplatňovať „všetky súvisiace nároky“ (č. I. 15). Žalovaný však svoj dlh neuhradil (nesporná skutočnosť).

B. Právne posúdenie

20. Preskúmanou zmluvou o revolvingovom úvere sa žalovaný zaviazal žalobcovi poskytnúť úver v sume a za podmienok uvedených v časti A. tohto rozsudku a žalobca sa zaviazal tieto sumy vrátiť spolu s úrokmi. Takto vymedzený predmet zmluvy potom zodpovedá definícii zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „OBZ“). Vzhľadom na záväzok poskytnúť úver uzatváral žalovaný zmluvu o revolvingovom úvere v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a preto sa považuje za dodávateľa v zmysle § 52 ods. 3 OZ. Z absencie údajov v zmluve, ktoré by žalobcu identifikovali ako podnikateľa, je zrejmé, že žalobca pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a preto sa považuje za spotrebiteľa (§ 52 ods. 4 OZ). Keďže zmluva o revolvingovom úvere bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, vzťah z nej vyplývajúci je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy (§ 52 ods. 1 OZ). Zároveň sa tým žalovaný považuje aj za veriteľa podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch a žalobca za spotrebiteľa podľa § 2 písm. c) tohto zákona. V dôsledku povahy strán a predmetu plnenia tak zmluva o revolvingovom úvere, ktorú spolu strany uzatvorili, spĺňa aj definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) tohto zákona, a vzťah medzi stranami sa riadi preto aj týmto zákonom.

21. Keďže žalobca sa domáhal zaplataenia žalovanej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia, bolo potrebné sa zaoberať tým, z akého titulu žalovanému plnil.

22. Na úvod súd vyhodnocoval otázku platnosti zmluvy o revolvingovom úvere z hľadiska Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (30.04.2015). Súd zistil, že posudzovaná zmluva bola uzatvorená na základe žiadosti žalobcu, ktorú žalovaný prijal tým, že žiadosť schválil tak, ako bola podaná, a to pripojením svojho podpisu na zmluve. Žalobca v tejto súvislosti namietal, že žiadosť žalovaného ako návrh na uzavretie zmluvy podľa § 43a ods. 1 OZ (obsiahnutá v bode 5 zmluvy) nebola žalovaným riadne prijatá, pretože žalovaný návrh prijal (v bode 6 zmluvy) s tým, že uviedol iný údaj ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“). Skutočnosť, že údaje o „predpokladanej RPMN“ a údaj o „RPMN“ sa nezhodujú, nepovažoval súd za takú zmenu, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že ide o odmietnutie pôvodného návrhu a nový návrh podľa prvej vety § 44 ods. 2 OZ. RPMN je totiž objektívny ukazovateľ, ktorý vychádza z parametrov daného úveru, a preto je z toho pohľadu otázka stretu prejavov vôle strán irelevantná. Súd tak dospel k záveru, že medzi stranami došlo uzatvoreniu zmluvy a že bol dodržaný kontraktčný postup v zmysle § 43c ods. 1 a 44 ods. 1 OZ. V dôsledku toho mal súd za preukázané, že zmluva bola platne uzavretá v písomnej forme vyžadovanej prvou vetou ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Medzi zmluvnými stranami tak vznikol záväzok zo zmluvy o úvere, ktorá sa

riadi § 497 OBZ. Na tom nič nemení ani to, že úver mal mať formu revolvingu. Revolvingový úver je osobitná forma úveru, ktorého úverový rámec sa podľa dohody strán pravidelne (mesačne) obnovuje. Takáto dohoda nerobí zo zmluvy iný zmluvný typ, než zmluvu o úvere upravenú § 497 OBZ, len prípusným spôsobom upravuje sumu peňažných prostriedkov, do ktorej sa úver poskytuje, tak, že suma poskytovaných peňažných prostriedkov sa obnovuje v dohodnutých intervaloch podľa toho, ako dlžník úver čerpá a spláca.

23. Žalobcom namietanú neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere (§ 39 OZ) pre neprimerané prekročenie úrokovej miery obchodných bánk v čase uzavretia zmluvy súd v konaní nezistil. Podľa § 53 ods. 6 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere nesmela odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu. Na základe cit. ustanovenia bola najvyššia prípustná výška odplaty stanovená v § 1a ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy ako dvojnásobok RPMN nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne. Na tento účel sa podľa § 1 ods. 4 nariadenia vychádza z priemernej hodnoty PRMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov, ktorú v súlade s § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. zverejňuje Ministerstvo financií SR naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu zmluvy. V danom prípade ministerstvo zverejnilo 30.04.2015 informáciu o priemernej RPMN (súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2015), z ktorej je zrejmý 37,67 %. RPMN dohodnutá v preskúmvanej zmluve o revolvingovom úvere (26,88 %) neprekračuje zákonný rámec, teda vyhovuje požiadavkám § 53 ods. 6 OZ. Ani v porovnaní s priemernou hodnotou ročnej úrokovej sadzby pre podobné typy úverov za mesiac apríl 2015 (10 %) súd nezistil, že by dohodnutá ročná úroková sadzba 17,77 % prekračovala túto sadzbu takým neprimeraným spôsobom, aby to viedlo k rozporu dohody o úroku s dobrými mravmi a jej neplatnosti podľa § 39 OZ.

24. Súd následne pristúpil k hodnoteniu zmluvy o revolvingovom úvere z hľadiska ostatných kritérií stanovených zákonom č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a zistil, že zmluva nevyhovuje požiadavkám, ktoré zákon kládol na tento typ zmlúv. Medzi tieto požiadavky patrí aj uvedenie celkovej výšky spotrebiteľského úveru a ročnej percentuálnej miery nákladov, čo vyplýva z § 9 ods. 2 písm. g) a k) cit. zákona v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (teda v znení účinnom do 29.09.2015). Podľa týchto ustanovení musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie [§ 9 ods. 2 písm. g)] a ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere [§ 9 ods. 2 písm. k)].

25. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v čl. 5 a 6 zmluvy sa ako poskytnutá čiastka úveru, resp. revolvingu uvádza suma 1.050 € a ako poplatok za poskytnutie úveru sa spomína suma 105 €. Zároveň bolo nesporné, že žalovaný na účet žalobcu neposkytol sumu 1.050 €, ale len sumu 945 €, pretože sumu poplatku 105 € si započítal. Z vyjadrení žalovaného je tiež nepochybné, že žalovaný považoval úver za poskytnutý v sume 1.050 €, čím de facto tvrdil, že suma poskytnutého úveru (v sume 1.050 €) je v zmluve uvedená správne. Žalovaný ďalej tvrdil, že pri výpočte RPMN vychádzal z tejto sumy, a teda výpočet RPMN je správny.

26. Čo sa týka RPMN, tento údaj slúži spotrebiteľovi na to, aby sa mohol ľahko orientovať v ponukách od rôznych veriteľov, ktorí môžu okrem úrokov za poskytnuté úvery požadovať aj rôzne poplatky a náhradu nákladov súvisiacich s poskytnutím spotrebiteľského úveru. RPMN má zohľadniť celkové úverové zaťaženie pre spotrebiteľa a umožniť mu tak dosiahnuť kvalifikované rozhodnutie o tom, ktorú ponuku prijme. Z tohto dôvodu zákon č. 129/2010 Z. z. vyžaduje, aby bola RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere výslovne stanovená. Pokiaľ však je stanovená nesprávne, a to v neprospech spotrebiteľa, zákon postihuje úver sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti [§ 11 ods. 1 písm. d)].

27. Na účely výpočtu RPMN v súlade so zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorým sa do slovenského právneho poriadku prebrala smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, treba vychádzať z výkladu tejto smernice poskytnutého Súdnym dvorom EÚ v rozsudku z 21.04.2016, Radlinger a Radlingerová (C-377/14, EU:C:2016:283, bod 81 a nasl.). Súdny dvor Európskej únie vysvetlil, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná

k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru (veriteľ) účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Pokiaľ veriteľ do sumy celkovej výšky úveru zahrnie aj sumy, ktoré si účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené, bude RPMN podhodnotená (pozri cit. rozsudok, bod 87). Obdobný záver plyní aj z vnútroštátnej judikatúry, s ktorou sa súd stotožňuje. Z tejto je zrejmé, že poplatok za poskytnutie pôžičky má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), nemožno ho považovať za istinu úveru, a svojou povahou tvorí náklady spotrebiteľského úveru (rozsudky Najvyššieho súdu SR z 29.05.2013, sp. zn. 6Sžo/39/2012 a 6Sžo/21/2013. V konečnom dôsledku sú všetky tieto závery v súlade s logikou ustanovenia § 2 písm. g) z. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom do 29.09.2015, podľa ktorého sú celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

28. Podľa ustálenej praxe Súdneho dvora EÚ potom platí, že ak je RPMN uvádzaná veriteľom v zmluve nižšia, ako by bola, keby bola vypočítaná správne, ide o údaj, ktorý zvyšuje poskytovaný úver tým, že môže spotrebiteľa ako spotrebiteľa viesť do omylu pri rozhodovaní a porovnávaní iných úverov (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 04.03.2004, Cofinoga, C-264/02, EU:C:2004:127, bod 26, a uznesenie Súdneho Dvora EÚ zo 16.11.2010, Pohotovosť, C-76/10, EU:C:2010:685, bod 70).

29. Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobca poskytol žalovanému na jeho účet sumu 945 €. Suma uvedená v zmluve ako „poskytnutá čiastka úveru“ (1.050 €) tak zahŕňa aj poplatok za poskytnutie úveru vo výške 105 €. Vychádzajúc z vyššie citovanej judikatúry možno za spotrebiteľský úver považovať dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na zabezpečenie potrieb spotrebiteľa, ktoré majú spotrebiteľský charakter, teda v danej veci možno za spotrebiteľský úver považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalovaný žalobcovi skutočne poskytol, a to na účely spotreby (porov. obsah zmluvy o revolvingovom úvere a účel úveru - nákup elektroniky). Poplatok za poskytnutie úveru tak nemôže byť sám o sebe „úverom“. Už z jeho pomenovania je zrejmé, že sa platí „za poskytnutie úveru“, teda úverom je iná suma peňazí. Poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Pokiaľ teda žalobca do sumy poskytnutej čiastky úveru (1.050 €) zahrnul aj poplatok za jeho poskytnutie (105 €), postupoval v rozpore s platnou právnou. Výpočet RPMN, ktorý žalovaný bránil a ktorý vychádzal z takejto sumy (istiny) úveru, tak nemôže byť správny. Výpočet RPMN mal totiž správne zohľadňovať skutočnosť, že žalovanému bola poskytnutá ako istina úveru len suma 945 € a suma 105 € predstavovala de iure náklady spotrebiteľského úveru. Pokiaľ sa spolu s ostatnými parametrami úveru (výška a počet splátok, a pod.) zohľadní poplatok za poskytnutie úveru (vo výške 105 €), celková čiastka, ktorú musí žalovaný ako dlžník zaplatiť síce zostane nezmenená (1.442,76 €), no výsledná RPMN bude zákonite vždy vyššia (v danej veci 38,65 %). Ak žalovaný pri výpočte RPMN vychádzal zo sumy 1.050 € ako poskytnutej čiastky úveru, údaj o RPMN vyjadril percentuálne v nižšej sume, v akej by bola uvedená, keby žalovaný vychádzal zo sumy 945 €. Preto treba RPMN považovať za uvedenú nesprávne v neprospech spotrebiteľa tak, ako to má na mysli § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a z tohto dôvodu je nevyhnutné vychádzať z toho, že úver je bezpoplatkový a bezúročný (pozri tiež rozsudky Krajského súdu v Trnave z 19.11.2019, sp. zn. 23Co/14/2019, z 24.09.2019, sp. zn. 11Co/224/2018 a z 20.08.2019, sp. zn. 26Co/22/2019). Žiada sa dodať, že v danej veci typ úveru (ktorý bol dohodnutý ako revolvingový - pozri bod 22 vyššie) nespôsobil nemožnosť výpočtu RPMN, pretože to žalovaný ani netvrdil (tvrdil, že RPMN vypočítal správne) a v konaní nevyšli najavo okolnosti, ktoré by takúto nemožnosť spôsobovali.

30. Vzhľadom na zistenia uvedené v predchádzajúcom bode možno tiež konštatovať, že zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru. Podľa § 2 písm. l) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy sa pod týmto pojmom rozumela maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ako bolo vysvetlené vyššie, táto suma musí zodpovedať sume reálne poskytnutej spotrebiteľovi na účely spotreby, nie započítania na akékoľvek poplatky veriteľa (napr. za poskytnutie úveru). V tomto zmysle je nerozhodná poznámka žalovaného, že daný výklad by znemožňoval použitie spotrebiteľského úveru

na splatenie skorších úverov, pretože tieto sa splácajú taktiež započítaním. Odhliadnuc od toho, že v prejednávanej veci ide o iný prípad, pretože započítaný bol poplatok za poskytnutie úveru (teda odmena veriteľa), vyššie poskytnutý výklad súdu nebráni takému postupu, aký žalovaný opísal, ak výšku RPMN vypočíta správne, teda pri zohľadnení nákladov, ktoré sa nemajú zahŕňať do výšky (istiny) poskytnutého úveru.

31. Keďže žalovaný poskytol žalobcovi nižšiu sumu, než akú uviedol v zmluve ako poskytnutú čiastku úveru, treba vychádzať z toho, že zmluva nespĺňa náležitosť vyžadovanú § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, čo je v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona ďalším dôvodom na posúdenie spotrebiteľského úveru ako bezúročného a bez poplatkov.

32. Vzhľadom na vyššie uvedený záver už nebolo potrebné podrobne sa zaoberať ostatnými tvrdeniami žalobcu, ktorými argumentoval v prospech bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, najmä charakterom dohody o poskytnutí služieb. V tomto smere súd len v krátkosti uvádza, že s odkazom na výklad poskytnutý Najvyšším súdom SR v jeho uznesení z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, a na rozsudok Súdného dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, nezistil, že by zmluva o revolvingovom úvere nezodpovedala ďalším, žalobcom spomínaným požiadavkám § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy, táto bola uvedená v podmienkach zmluvy, a to v bode 9.1 ZDZ (pozri bod 14 vyššie).

33. Žalovaný tak mal len nárok na vrátenie skutočne poskytnutých peňažných prostriedkov v sume 945 €, no keďže žalobca zaplatil 1.894,10 €, žalovaný získal o 949,10 € viac, než mal. V tomto rozsahu teda žalobca plnil bez právneho dôvodu, čím na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie (§ 451 ods. 2 OZ), ktoré musí žalovaný vydať (§ 451 ods. 1 OZ), a to priamo žalobcovi, pretože bezdôvodné obohatenie získal práve na úkor žalobcu (§ 456 OZ).

34. Splatnosť záväzku na vrátenie bezdôvodného obohatenia nebola medzi stranami dohodnutá a nevyplyva ani zo zákona. Žalovaný je tak podľa § 563 OZ povinný plniť prvým dňom po tom, čo ho žalobca o plnenie požiadal. Keďže žalobcov list zo 16.12.2016 (č. I. 15) neobsahuje riadnu výzvu na vrátenie bezdôvodného obohatenia, mohol súd vychádzať len z toho, že žalovaný bol vyzvaný na plnenie až okamihom doručenia žaloby (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 MCdo 5/2014). Vzhľadom na deň doručenia žaloby žalovanému vznikla žalovanému povinnosť vrátiť bezdôvodné obohatenie až 27.01.2018. Do omeškania sa dostal 28.01.2018 a od tohto dňa patrí žalobcovi podľa § 517 ods. 2 OZ nárok na úrok z omeškania vo výške určenej v § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., teda vo výške základnej úrokovej sadzby ECB účinnej k prvému dňu omeškania zvýšenej o 5 percentuálnych bodov. Preto je žaloba žalobcu v časti príslušenstva odôvodnená až od tohto dátumu.

35. Vzhľadom na vyššie uvedené závery je žaloba o zaplatenie sumy 949,10 € s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania opodstatnená, a preto jej súd vyhovel (výrok I). Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá výrokom II rozsudku z 11.05.2018, č. k. 19Csp/14/2018-87, ktorý sa stal právoplatným 12.02.2019, pretože strany sa voči nemu v tejto časti neodvolali.

36. Pri rozhodovaní o trovách (§ 262 ods. 1 CSP) súd vychádzal z toho, že žalobca mal plný úspech v časti istiny a v časti príslušenstva tvorenej úrokom z omeškania bol síce úspešný len čiastočne, no keďže tento úrok v žalobe vyčíslený nebol, v zmysle judikatúry (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 27.11.2008, sp. zn. 6Obo/243/2007) je pre rozhodnutie o trovách rozhodujúci pomer úspechu strán v časti istiny, ktorý je v danej veci z pohľadu žalobcu 100 % : 0 %. Súd preto na základe § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu všetkých trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania (výrok II).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie.

Odvolanie možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa

napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody podľa § 365 CSP) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže žalobca túto povinnosť vymáhať podaním návrhu na vykonanie exekúcie.